

ברעם ובנו ניר (בנמליהתעופה)
אגואיסט ופטרן בלתי-נלאה

ומוכרח לראות את המישחק. עוזי אינו רק הבן של משה ברעם בירושלים. הוא גם האיש של הפועלי ירושלים. מי שרוחף את הקבוצה, הולך לראות את כל מישחקיה ומזדהה ריגשית עם כל ניצחון או הפסד שלה. הוא חוטא כשירים ובנשים. עד גיל 18 כתב שירים, וכחבור צעיר קרא הרבה סיפורת יפה.

בהיכנסו לחדר, הוא מסתכל קודם כל בחתיכות. אשתו, רותי, נחשבת כיועצת קרובה שלו. למרות שנראה כשולף מהמותן, עוזי מפעיל הרבה שיקול-דעת לפני כל החלטה.

הוא הגיע לבית ברחוב הירקון עם עוזרו הקרוב, בוריס קראסני, ועם רוברת חדשה, מיכל כהן. את עבודתו התחיל כחריש עמוק. ליריביו הוציא את הרוח מן המיפרשים, כרת איתם בריתות והעניק להם תפקידי מפתח: לחריש — יושב ראש אגף כוח-הארם, לגיורא עיני, שנאבק בו כאיש-הארגון של חריש בבחירות למוכ"ל — יושב-ראש סיעת-המערכת בהסתדרות. (המשך בעמוד 27)

בוריס קראסני
רק על עצמו

שונא ישיבות ארוכות ובניסה למרסם קטנים. ובוריס הוא האיש העושה את כל אלה. הוא עזר לעוזי לבנות את רשימת חברי מחוז-ירושלים. בוועידה היה האיש היחידי שעזר לעוזי להרכיב את רשימת חברי המרכז. עוזי סומך עליו. אומרים עליו שהוא חושב רק על עצמו. אבל הנאמנות שלו לעוזי היא אמיתית.

פטרן בלתי-נלאה

ב ימים אלה של מאבקים אחרונים שלפני מימוש הרוטציה, שערוריית השב"כ וסערות אחרות, כשחברו עדי מלקק את פצעיו, אפשר היה למצוא את עוזי ביציעי המיגרשים במכסיקו-רסיטי. יש הרבה פוליטיקאים המתיימרים לאהוב כדורגל, אך לעוזי הכדורגל הוא תוכן-חיים.

ב-1965, כשיצא בפעם הראשונה בחייו לחוץ-לארץ, נאלץ לבקר את אחיו, חיים, שישב בלונדון. עוזי היה אמור לייצג את המישמרת הצעירה בכינוס האינטרנציונל הסוציאליסטי בגרמניה. חיים ניסה לשכנע את עוזי להישאר בלונדון, למישחקי-הצמרת בין טוטנאם ומנצ'סטר-יונייטד. עוזי סירב: "באתי רק ליומיים, אני מוכרח להיות בטקסט הפתיחה".

יום לפני הנסיעה החל מתלונן על מיחושים חזקים בביתו. למחרת בבוקר קר הודיע חיים: "אני הולך לכדורגל" ועוזי, שיום קודם לכן דחה נסיעה בשל כאבים עזים, ענה שמצב-בריאותו השתפר פלאים, ובכלל הוא מרגיש מצויין.

קג"ב ברחוב הירקון

בוריס קראסני (36) יליד ברית-המועצות. עבד תקופה ארוכה במישרד-הקליטה. הרוסי היחידי שהסתובב במישרד-הקליטה שלא היה ליכודניק. אנשים מתייחסים אליו בדרך כלל בחשדנות. משה ברעם מכנה אותו "קג"ב". בשמץ של חיבה. פיקח. מניפולטור פוליטי. בעל כושר חשיבה ויחס ברור לנושאים אידיאולוגיים. עוזי יד ימינו של עוזי ברעם. עוזי

ברעם ושימון פרס
לקרוא תגר ולהתמודד על התפקיד

אלקטוראלית, מושכת-קולות. ולכן פעם טוב רבין, פעם פרס. פעם נבון. חבריו אומרים שעוזי יודע לנצל בדרך כלל את העיתוי נכון. הוא תמך ברבין, וזה נבחר. עבר לפרס, וזה נבחר. ניהל אופוזיציה נגד שפיידר ובעד בר לב כמזכ"ל המפלגה, ברילב נבחר.

קשרים במקום חברים

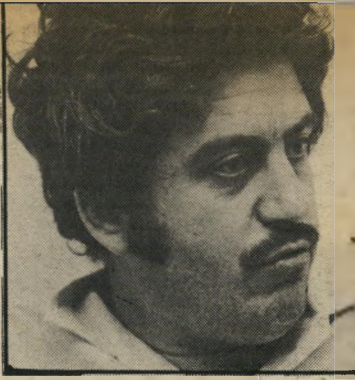
ב כל חייו המבוגרים היו לעוזי רק שש שנים שבהם לא התפרנס מעסקנות — כחייל משוחרר, עבד במישרד-העבודה כיועץ תעסוקה לנוער. זה היה מ-1958 ועד 1964. בשש שנים אלה עבר עם נערים מוכטלים בירושלים ובבית-שמש. לני ערים-במצוקה התייחס בצורה אנושית, ורבים מהם רוחשים לו יחס חם עד היום.

מ-1964 ועד היום הוא מתפרנס מעסקנות פוליטית: מזכיר המישמרת הצעירה, שליחות באמריקה מטעם הסוכנות היהודית, מנהל חטיבת דור-ההמשך בהסתדרות הציונית, מזכיר מחוז-ירושלים, ומ-1977 חבר-כנסת.

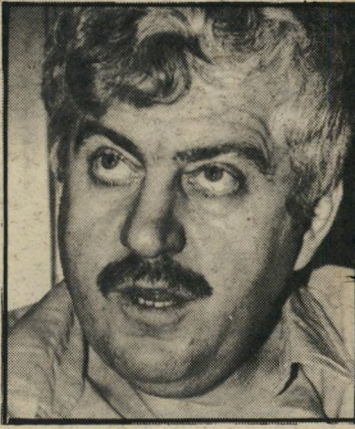
אומרים עליו שאין לו הרבה חברים פוליטיים. יש לו הרבה קשרים. באי ביתו אינם דווקא עסקנים. הוא נשאר בחברות אמיצה עם החברים מהתנועה המאוחדת — דני רובינשטיין, עיתור נאי ברבר, אורי עופר, לשעבר מנכ"ל הקאמרץ ועוד. עוזי אינו איש של מנגנון. אין לו סבלנות ליישבות ארוכות ומתישות. אין הוא אוהב להתעמק בפרטים ולהתעסק בקטנות. את זה הוא מטיל

שהגנה של בנק הפועלים. הוא בונה אותו כבר עתה כמועמד לרשת את טרי קולק כראש-עיריית ירושלים. גם עבור בוריס קראסני נלחם. הוא מינה את בוריס כמנכ"ל האגודה לחינוך תנועתי, אחרי מאבק ממושך. עוזי אינו שוכח חברים קרובים. את גיורא גוית לא הכניס לרשימת חברי המרכז החדש: כך פרע חוב ישן ליעקב לוינסון, חברו מחוג בית ברל. הוא אימץ את סיסמתו של לוי אשכול: "מה יש, אסור כבר להבטיח?" ואינו מוטרד באופן מיוחד מאי-מילוי הבטחות. הוא מאמין עם חברים אסתר. בבחירות לעיריית ירושלים הוציא את חברו הטוב, שלום חבשוש, מהרשימה. האילוצים בוויכוח עם טרי קולק היו גדולים. חבשוש הוצא. עוזי הבטיח לפצות. בדרך כלל הוא מוצא זמן לפצות את מי שפגע בהם, אבל לא תמיד.

שיקוליו הם בדרך כלל פוליטיים. הוא בעל תבונה פוליטית, יודע לצבור כוח, והיום יש לו אחיזה בכל חלקי המפלגה, ולא רק במחוז ירושלים. קשה לו להיות מס' 2, והוא נאבק תמיד על המקום הראשון. כך כיושב-ראש תא-הסטודנטים של מפא"י בירושלים, כך כיושב-ראש המישמרת הצעירה, כמזכיר וכיושב-ראש המחוז. הוא מפצל את הכוחות הגדולים, כי על כוחות קטנים יוכל לשלוט יותר טוב. הוא רביאמן בהצללת סמכויות, אבל המילה האחרונה היא תמיד שלו. אינו מפור סמכויות, אך מבזר אותן. כך מינה תשע ועדות-מישנה לוועדה המסדרת.

עוזי ברעם, 1966
בסיס איתן -

עוזי ברעם, 1986
- לראשות הממשלה

ילדותיות, לדיעות החורגות באופן מהותי מהקונסנזוס הלאומי.

לא על בריקאדות

גם בחיי היום-יום המיפלגתיים עוזי הוא איש של הסכמה. הוא בא ממסורת של מפא"י, שבה הפשרה איננה מילה גסה. אין הוא אדם העולה על בריקאדות, ובחיינו לא ניהל מאבק עקרוני חשוב עד הסוף. תמיד מחפש את הפשרה, מעגל את הפינות. הוא לא יגיע למאבקים גלויים. בניוטי מינויים של אנשי מיפלגת-העבודה בממשלה, כמו בפרשת מינוי עדי אמוראי, חברו עוד מתקופת המישמרת הצעירה, הוא לא נאבק בגלוי בפרס, למרות העובדה שוכה לעידוד מן הסיעה בכנסת. אף על פי שהמיפלגה עמדה מאחוריו, עוזי לא יצא מגדרו. גם לא בשביל אמוראי. רבים מייחסים לו את אי-מינויו של עדי ככישלון אישי.

יחסו של עוזי ברעם לעדי אמוראי אינו כיחוס לעמירם סיוון. למען חברים קרובים באמת, שהם מעטים, יילחם עוזי עד חורמה. לסיוון הבטיח חברות בלישכת המיפלגה ומינוי כיושב-ראש

משה וגראציה ברעם
רק ממאייניק אחד

עוזי ברעם (49) יליד ירושלים. בוגר האוניברסיטה העברית ב"מדע-המדינה ובסוציולוגיה. נשוי עם רותי, בת עדות-המזרח. שמשמשת לו גם כיועצת נאמנה. שלושה ילדים: נועם (23),

מישפחה שכזאת

לומד בניו-יורק, דני (20), חייל, וניר (10).

בן למישפחה מעורבת. אביו, משה ברעם, בא מאוקראינה. אמו, גראציה, נולדה בלבנון. לשם הגיעו הוריה מחלב (אום צובא) שבסוריה.

בבחירות 1984 הצביע רק עוזי. מבין כל בני משה ברעם, בעד המערך. אחיו חיים מנחם הצביע בעד הרשימה המתקדמת לשלום. דרורה, אחותו שחזרה בתשובה, הצביעה ש"ס. עלימי הוראת הרב אליעזר שך.